

BM cyklo-tours

TOUR 2001

Dobrý den a ahoj!

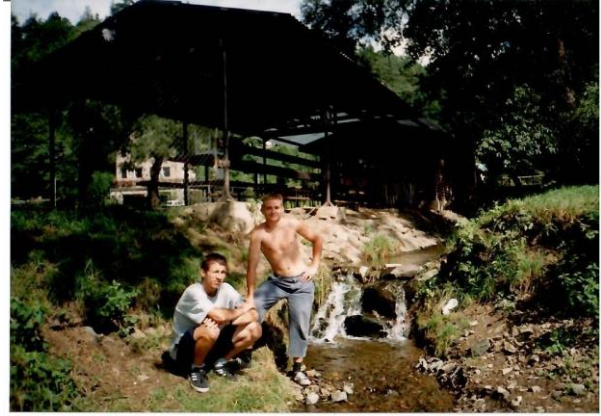
Zdravíme všechny čtenáře naší rubriky. Dnes vám představíme třetí ročník naší expedice, který jsme jeli 6. – 8. 8. 2001. Vyrazili jsme tehdy ve 4:00 z Kostomlat čtyři: já, Béd'a, Vladimír Šebor a Bára Vítková. Směr cesty byl jasný – Posázaví. Trasa první den byla tato: Starý Vestec, Český Brod, Kostelec nad Černými lesy, Ondřejov, Chocerady, Prosečnice, Kamenný Přívoz, Jílové u Prahy, Davle, (Měchenice) a Pikovice.

Po vystoupení kopce za Kounicemi nám Bára řekla, že takovéto kopce a naše tempo nedává a že obrací zpátky. Přemlouvali jsme ji, aby jela dál, že to určitě dá, ale nic to nepomohlo. Rozloučila se s námi a slíbila, že nám dá vědět, až přijede domů – resp. na chatu na Doubravu (bylo tak 5:30).

Já s Béd'ou a Ládíkem jsme pokračovali dál. Prvním zajímavým místem na trase byla hvězdárna v Ondřejově, kam jsme dojeli v 9:20. Prohlédli jsme si areál (ležící cca 500 m.n.m.) a udělali pár fotek.

Pak jsme pokračovali do Chocerad, kde jsme se měli setkat s Michalem Vítkem (alias Víťulákem). Znáte ho už z prvního ročníku našich expedic. Na Víťuláka jsme čekali v Choceradech skoro hodinu.

Když přijel, povídá: „*Kde je ségra?*“. Řekli jsme mu, že to vzdala v Kounicích, ale že zatím nedala echo, že dojela domů. Když se Víťulákovi povedlo Báře dovolat, povídá mu: „*Jsem v Poříčanech, ale táta už pro mě jede.*“ Tak jsme si všichni oddychli, že je Bára v pořádku. Bylo nám jasné, kde se stala chyba v navigaci – v Kounicích neodbočila doleva na Starý Vestec a jela rovně.

Jelikož byla doba oběda, Běďa povídá: „*Támhle za řekou je motorest, najíme se a vyrazíme po proudu Sázavy dál.*“ Po obědě jsme vyskočili zpátky do sedel a pokračovali. Cestou jsme navštívili zříceninu hradu Zlenice. Cesta k ní byla slušnou terénní vložkou. Jelikož měl Víťulák na zádech krosnu s věcmi a chvílemi měl problém podjet pod nízkými větvemi stromů, Běďa mu začal říkat „*doubledecker*“ (anglický výraz pro dvoupatrový autobus).

Byla téměř jedna odpoledne, když naše kvarteto vyrazilo ze Zlenice dál. Trasa to byla celkem kopcovitá. Kdo by si myslel, že když se jede podél řeky, je to vždy rovinka, tak bude na velkém omylu. Ve stoupání do Jílového u Prahy najednou Běďa zastaví a volá: „*Máme natočeno 100 km!*“. Vtom mu zezadu do brašen na nosiči nabourá Víťulák a než si stačí vycvaknout boty z klipsen, poroučí se na zem jak šraňky na lánském přejezdu. Posbíráme padlé, uděláme si rychlé foto a jedeme dál.

Za Jílovým prolétneme Petrov, pokocháme se pohledem z mostu na soutok Sázavy a Vltavy a sklesáme do Davle. To je už 19:30.

Po večeri hledáme kemp, který byl v mapě značen na jižním okraji Davle. Nacházíme však jen areál se složeným stavebním materiálem. Další kemp je značen v Měchenicích – ano, tam kde byla ta slavná plovárna, o níž zpívá Ivan Mládek. Obracíme tedy na sever a jedeme tam. Daný kemp má ceny vysoko nad míru rozpočtu našeho cyklokvartetu, nicméně paní vrátná nám

povídá: „Zkuste tábořiště v Pikovicích. Musíte zpátky do Davle a pak proti proudu Sázavy asi tak 2 kilometry“.

Cestou do Pikovic se ještě vyfotíme na starém mostě v Davli, který je určen jen pro pěší a cyklisty, a který si zahrál ve válečném filmu *Most u Remagenu* z roku 1969.

V Pikovicích nacházíme sice skromně vybavené, ale nám plně postačující, tábořiště. Stav Běďova tachometru zde ukazuje 123 km a my okolo 21:30 stavíme stany.

Druhý den ráno přšlo a já povídám: „Chtělo by to snídani. Co zajít nahoru do Petrova do obchodu?“. Petrovem jsme projížděli přechozí den cestou do Davle. Z Pikovic je to ale 1,5 kilometru do pěkného kopce. Dohodli jsme se, že Běďa s Ládou počkají u stanů a já s Víťulákem zajdeme na nákup.

Po snídani a sbalení všech věcí jsme stejnou cestu absolvovali všichni i s naloženými koly. Trvalo nám skoro půl hodiny se do Petrova vyškrábat. Víťulák navrhl, že pojedeme do Hryzel, kde mají jeho rodiče druhou chatu. Nápad se nám líbil a všichni jsme souhlasili. Povídám: „Do

Jílového pojedeme po silnici a nenajždíme na cyklostezku. Je to zajíždka.“ Z Petrova jsme vyrazili v pravé poledne. Náš peloton se cestou trochu roztrhal a nevšimli jsme si, že jsme „ztratili“ Láďu. Zastavíme tedy v lese před Jílovým a čekáme a čekáme. Projede sanitka a my se po sobě jen mlčky podíváme. Víťulák povídá: „Jedu zpátky, podívám se po něm. Sejdeme se v Jílovém na náměstí.“ Když Víťulák odjel, Béd’a také zkouší Láďovi volat: „No čau, kde jsi?“. Láďa: „My jsme tady mezi nějakajma p*delema“. Béd’a: „Takže už jsi tam s Víťulákem?“. Po pár vteřinách ticha: „Néé, nejsem.“ Béd’a se směje a povídá: „Tak jed’ dál na Jílové a sejdeme se na náměstí.“

V Jílovém jsme čekali s Béd’ou na kluky. Za pár minut přijíždí vysmátý Víťulák a povídá: *„Nedojel jsem ho, ale ptal jsem se cestou dvou lidí, jestli okolo nich neprojížděl blondatý klučina s naloženým kolem. Že prý ano a že to pálil dolů do Luky pod Medníkem.“* Láďa nakonec v pořádku dojel a mohli jsme pokračovat – směr Říčany.

V Modleticích si ale Víťulák vzpomněl, že bychom to ještě mohli vzít přes Velké Popovice, že je tam hospoda, kde suprově vaří. Takže zajíždka nějakých 16 kilometrů jak vyšitá. Ale stálo to za to. V Popovicích jsme se dobře najedli a v 16:30 jsme se začali vracet na původně plánovanou trasu.

V Říčanech jsme si ještě dali zmrzlinu a pak už hurá na Kostelec nad Černými lesy, Krymlov a Hryzely.

V cíli etapy jsme byli ve 20:30 s nájezdem 75 kilometrů. Na večeri jsme zašli do stylové restaurace v bývalém mlýně Davídkov. Po návratu na chatu k Vítkům jsme rozdělali oheň v krbu a ještě klábosili. Spát jsme šli po půlnoci.

Třetí den už byl vysloveně oddechový. Po odjezdu z Hryzel v 10:45 jsme to vzali na Barchovice, Lhotky a Kouřim, kde jsme „posnídali“ okolo půl dvanácté.

Za křižovatkou s kolínskou silnicí (I/12) jsme před vesnicí Chotouň zastavili, na počest mého „defektu“ z prvního ročníku, u placu s hnojem (Běďa tomu místu začal říkat Truckstop Chotouň). Zastavovali jsme tam za léta naší tradice mnohokrát a vždy tam udělali obligátní fotku. Bohužel od roku 2019 je na tomto místě neveřejný heliport (vrtulníková škola), takže naše „agro-idylka“ vzala za své.

Po Chotouni jsme projeli Tatce, Sadskou a Nymburk. Do Kostomlat jsme přijeli ve 13:30. Můžeme ještě poznamenat, že Lád'a (jakožto vášnivý kuřák) si tehdy za celou cestu ani jednou nezapálil.

Třetí ročník naší expedice tedy skončil konečným stavem 240 kilometrů a (Běd'ova) průměrná rychlost dosáhla 18,3 km/h (maximálku měl 60 km/h).

M. Zinek & B. Rathouský